

heb ik mijn stembanden geforceerd en nu kan ik mijn mooie oehoes niet meer ten gehore brengen.' Meneer Uil kijkt steeds verdrietiger. En er dwarrelt een grote dikke traan naar beneden.

Meneer Uil huilt nooit, dat doen uilen niet, dus het moet wel heel erg zijn. Knetter en Spetter kijken met grote verbaasde ogen naar de huilende Meneer Uil.

Heel zachtjes vraagt Spetter: 'Maar Meneer Uil hoe weet u nou dat het een examinerator is, als hij onangekondigd voor u staat?' Meneer Uil veegt een traan uit zijn ooghoek en snottert tegen Spetter: 'Wat een intelligente vraag Spetter, wat ben je toch een buitengewoon slim ventje. Nou Spetter, je herkent de examinerator aan zijn petje met het woord EXAMINATOR!'

'Is het zo simpel?' mompelt Knetter. Spetter ruikt zijn kans: 'Maar wat is een examinerator? Het klinkt namelijk een beetje als een insectenbestrijdingsmiddel en daar zijn wij in principe principieel op tegen!' Meneer Uil schudt wat vermoeid zijn hoofd. 'Wees maar niet bang Spetter, een examinerator is geen insectenbestrijdingsmiddel, maar iemand die door het Uilsinstituut is benoemd om alle examens af te nemen, dus ook het oehoe-examen, bij alle uilen in de wijde omgeving. Onaangekondigd!'

Aha, denkt Spetter die alweer is afgeleid door de omschrijving 'wijde omgeving'. Kan een omgeving wijd zijn?

'Meneer Uil', zegt Knetter, 'nog één vraagje!'

'Als het maar niet met zo'n intelligente vraag is als die Spetter stelde, antwoordt Meneer Uil, met een snik in zijn stem.

Ze glijden op hun billen
naar beneden. Het lijkt
wel een achtbaan, zo hard
gaan de boers. Hun haren
waaien rond hun koppies,
hun wangen klapperen
in hun gezicht. Ze gillen,
"WAAH EN WHOE".
Het is spectaculair en
eigenlijk ook ontzettend
leuk. Beetje donker dat
wel. En dus ook een beetje
eng. Ze hotsen en kloppen
met een noodvaart door
de gang, die onverwachte
scherpe bochten maakt.

Wow, het lijkt wel een looping. Zo voelt het althans.
Maar omdat het donker is, zien ze niet precies wat er
gebeurt. Ze belanden met een grote plof in een kuil, gevuld
met mos en veren. Superzacht voor hun billen. Maar waar
zijn ze terechtgekomen? Er hangt een vreemde geur die
Knetter en Spetter niet onmiddellijk thuis kunnen brengen.

Knetter en Spetter en de oester- zwammen

De zoon staat laag en strooit een gouden gloed over het bos waar het huisje van Knetter en Spetter in verschooten ligt. Weet je het nog? Van buiten ziet het eruit als een hut, van binnen als een huis en sta je op de bovenste etage dan lijkt het nog het meest op een tent.

Het is herfst. In dit jaargetijde trekken de broers graag een kurken vestje aan. Een vrij lastig kledingstuk voor de aan- en uitkleedmachine trouwens. Daarom hangt dat vestje altijd aan het hertengewei bij de voordeur.

